

1 augusti 2019

Tillbakablick på dagen

Kära systrar och bröder!

Många av oss möts inom kort för årets Generalkapitel. Vid varje sådant tillfälle brukar vi i en föreläsning lyfta fram någon speciell andlig tradition. I år ska vi med hjälp av Susanne Carlsson sätta den ignatianska spiritualiteten i fokus. En välkänd andlig övning som tillhör denna tradition är det man brukar kalla för ”Examen” eller ”Tillbakablick på dagen”. Det handlar om att en stund vid dagens slut, inför Guds ansikte, tänka på och ”känna in” dagen som varit. Målet är att se Guds rörelser, att ana hans röst och personliga tilltal. Den goda frukten av att med viss regelbundenhet ägna sig åt denna övning kan vara en större uppmärksamhet på Guds närvaro och intresse för vårt liv i sin helhet. Ett svar på ropet vid mässans Evangelieläsning: ”Var uppmärksamma”!

En måndagskväll mitt i semestern gjorde jag en ”Tillbakablick på dagen”. En del av det som blev synligt för mig vill jag gömma och begrunda i mitt hjärta, annat vill jag enkelt dela i detta månadsbrev. Inte främst för att berätta om ”min ” dag, men för att påminna oss alla om att ”Gud inte är långt borta från någon enda av oss” och att han talar!

Denna julimåndag tillbringade jag i Marstrand, ö-staden där jag växte upp och där mitt barndomshem ännu finns kvar, i familjens ägo. Dagen började med en cykeltur och jag passerade det anrika Bergs café och bageri. De öppnar tidigt och även om brödskrinet hemma inte var tomt, så blev doften av nybakade surdegsfrallor svår att stå emot. Jag var långt ifrån ensam i butiken och trots att jag inte kände någon av de andra morgonhungriga så förblev vi inte främlingar för varandra. Det berodde helt på en liten pojke med lingult hår och bruna ögon. Han hade Downs Syndrom, kunde inte många ord, men fullt tillräckligt för att bygga broar mellan oss i kön. Jag lade hans namn på minnet. Pojken hette Teofil. Där startade jag min tillbakablick på dagen. Teofil – den Gud älskar, den som älskar Gud – var, om inte där kan vi börja och avsluta en dag?

Många tittar förbi vårt sommarhus. Det är trevligt när huset är fullt, men jag uppskattar mest de mindre sällskapen där goda samtal kan uppstå, ibland mellan bara fyra ögon. Idag blev det ett sådant besök. En släkting som inte på länge varit frisk och som aldrig kommer att bli det. Inte en omedelbart livshotande sjukdom, men svår och med en starkt begränsande effekt. Inget störde oss, vi hade all tid i världen. Jag kunde ställa frågor och lyssna färdigt. För mig blev det en så viktig påminnelse om vad aposteln Paulus uppmanar oss till, att ”tänka” på de sjuka. Inte bara i dramatiska lägen, utan under de många dagarna av värk, svaghet och känslan av ensamhet när ingen mer än den sjuke själv fullt ut kan förstå sjukdomens pris. Detta, för mig viktiga möte, födde också förnyad bön och reflektion över det kapitel i vår tro som handlar om gudomligt helande.

Jag minns en bok som jag läste för länge sedan, ”Helandets mysterium”. En katolsk präst undervisar och uppmanar där till trofast bön för de sjuka ibland oss. Inte vid ett tillfälle utan korta återkommande stunder av bön tillsammans med den sjuke under lång tid. Då kan medkänslan växa, förtroende och insikt kan fördjupas och ömsesidig kärlek kan uppstå. Det känns som att bygga en landningsbana för det som till slut bara Gud kan göra.

På eftermiddagen rensade jag ogräs vid vägkanten utanför vårt hus. I ögonvrån kände jag igen ryggen på en förbipasserande man och jag ropade på honom. Ett glatt, kärt och oväntat möte. En gång var vi grannar på en annan plats i landet. Under senare år har jag stött på honom i kyrkans värld. Vi hälsade då lite tveksamt på varandra – var har vi setts förut? Vi kunde tillsammans räta ut detta frågetecken och när jag undrade om han var en tillfällig kyrkobesökare fick jag höra berättelsen om den gudslängtan som länge varit hans, hur han sökt och funnit och blivit funnen. Vi delade både glädje och tårar och min eftertanke blev denna: När vi bodde på samma gata och sågs nästan dagligen och kort nickade en hälsning till varandra, också då bar min vän på sin gudslängtan. Tänk om jag hade vetat! Nu blev mötet på gatan med min gamle granne till en bön om lyhördhet. Var i min livssfär just nu rör sig hon, rör sig han som i hemlighet söker Gud? Kan jag vara med och visa väg? Den tanken gör knappast min vardag tyngre, men långt mer meningsfull.

Ett av de starkaste intrycken från dagen som gick var ett TV-program, en repris från i julas, men då såg jag inte den fina dokumentären om Astrid Lindgren. Det som framför allt gjorde intryck var berättelsen om Lars. Den pojke Astrid födde utom äktenskapet och fick lämna bort. I ett annat sammanhang hörde jag Astrid säga att allt hon skrivit har hon skrivit för att trösta barnen. De små barnen och de stora som har ett otröstat barn inuti. Under programmet blev det så tydligt att den tröst Astrid gett åt så många är den tröst hon också själv har behövt. Det blev också uppenbart att traumat med Lars på något sätt var den avgörande myllan

var ur hela hennes författarskap vuxit, eller med hennes egna ord: ”Jag hade nog blivit författare, även om inte allt detta med Lars hade inträffat, men jag hade inte blivit en stor författare.” Någon har sagt det så: ”Konst är sår som blivit ljus”.

En ytterligare reflektion utifrån den sevärd dokumentären gällde Astrids föräldrar. I andra sammanhang har de både av Astrid själv och av andra beskrivits som så goda människor. Likväl dröjde det länge innan de kunde tänka sig att öppna sitt hem och sin famn för lille Lars. Skandalen med det utomäktenskapliga barnet i en präktig familj var alltför stor. Det stannade hos mig som en viktig påminnelse: Att inte bli slav under vad ”folk ska säga”, utan istället fråga mig: Vad skulle Jesus ha gjort?

Det var inte vilken dag som helst, den måndag i juli då jag gjorde min tillbakablick. Det var den 22 juli, sju år sedan den ofattbara tragedin på Utöya. En annan julidag hörde jag en av årets sommarpratarna, Carina Bergfeldt, berätta om rättegången mot Breivik, som hon bevakade för Aftonbladets räkning. Av allt hon såg och hörde under dessa gastkramande dagar, framstod ett vittnesbörd i ett särskilt ljus: Kvinnan som jobbade i köket på Utöya. Hon blev skjuten i båda armarna, i käken och i bröstet, men lyckades ändå fly när mördaren laddade om. Några ungdomar bar henne till ett gömställe bland höga ormbunkar och var och en av dem tog ansvar för varsitt kulhål så att hon inte skulle förblöda. Breivik passerade på bara några meters avstånd, men tycktes inte se dem. De klarade sig alla. Enligt reportern bröts den drabbade kvinnas röst endast vid ett tillfälle under vittnesmålet. Det handlade om hennes förundran över att dessa ungdomar stannade hos henne, trots att de där igenom riskerade sina egna liv.

Detta att stanna kvar blev ett tilltal under min tillbakablick. Det blöder både här och där. Kanske är det vår djupaste kallelse, att orka och våga stanna kvar. Att göra det även där kyrkan blöder och tycks skadeskjuten. När vi inte är ensamma utan tar hjälp av ”alla de heliga” och med några vi kan dela vardagslivet med, då är chansen mycket större att han som kommer för att ”stjäla, slakta och döda” inte ser utan går förbi. Trofasthet är ett språk som djävulen har svårt att förstå. Det kan kosta att stanna kvar. Ibland kostar det för mycket också om vi inte svävar i livsfara. Även om det finns villiga händer kan det kännas som att kulhålen är för många och blödningen för stor. Reportern från Aftonbladet sa att hon under händelserna på Utöya och under det långa och svåra efterspelet såg det vackraste och det värsta av mänskligt liv.

I min tillbakablick associerar jag vidare till ett möte på min sommar-ö något år tillbaka. Jag stötte på en kollega som jag inte mött på många år. Jag visste att han tillsammans med sin familj drabbats mycket hårt av sjukdom och förlust. Han berättade att han hade tillgång till en liten stuga där han kunde vila och

återhämta sig, det var därför han var på ”min” ö. Så sökte han min blick och frågade med stort allvar två gånger: ”Kan du njuta? Kan du njuta?” Det gjorde djupt intryck att just han med sin livsberättelse påminde mig om glädjens nödvändighet, för att kunna fortsätta gråta med den som gråter. Och inte bara därför. Vad är jag för en människa om den nästan blodröda solnedgången över Västerhavet en sommarkväll, inte längre berör mig? Vad har jag att tillföra min omgivning?

Det är en sommardag jag placerat under luppen och då smyger gärna Harry Martinsson in. Han skriver om en av sommarens vackraste dagar: ”När livet är sysselsatt med att vara vad det är – ett paradisförsök.” Ingen bör förakta människors paradisförsök och i min aftonbön denna julimåndag erinrar jag mig en predikan om tröst, som jag nyligen lyssnade till vid en välbesökt konferens. Det var en god predikan, präglad av erfarenhet, ödmjukhet och tro. Den landade med en sorts självklarhet i dagen då Gud skall torka alla tårar från våra ögon. En dag skall paradiset vara mer än ett försök. Jag tror att vi behöver den påminnelsen just för att orka stanna där det nu blöder som mest.

I min tillbakablick återvände jag till slut till dokumentären om Astrid. Många av oss minns Saltkråkan och farbror Melker. Vi minns kanske hur han tog till sig orden: ”Denna dagen ett liv”. Just farbror Melkers försök att leva en dag efter detta motto blev kanske inte minnesvärt på grund av märkvärdiga händelser och insikter, rätt mycket gick fel. När jag såg programmet om Astrid lärde jag mig vad jag inte visste förut, att Astrid burit med sig dessa ord, ända sedan hon som ung flicka besökte Ellen Key, som hon stort beundrade. Över ingången till det hus där denna författare och kvinnoakademiker bodde stod orden ”Denna dagen ett liv”. Jag förstod av TV-programmet att mycket av det som blivit berättelser och gestalter genom Astrids böcker och berört så många, handlade om korta intryck och möten som legat och grott i hennes inre förråd tills det var dags att födas! För mig blev det en viktig påminnelse och en bön att vara en lyssnande och seende människa, en levande människa. Likaså en påminnelse om små goda ting som kommer i min väg och som jag kan gömma i den inre skattkammaren. Finns det något Guds ord i mitt inre förråd efter denna dag? I den gammaltestamentliga läsningen ifrån 2 Mos. 15: 26 landade en enda mening men den räcker långt: ”Jag är Herren, den som botar dig”.

Det är inte alla dagar min Examen skulle räcka till ett helt månadsbrev. Jag hade semester den 22 juli och har det ännu i skrivande stund. Det är något med vilan som jag sett förut. Längre kan det kännas som att inget händer, allt skapande ligger nere – men plötsligt börjar något röra sig under ytan och en späd grönska visar sig ovan jord. Min bön är att det skall bli så med din sommar, du som läser detta brev. Att vi var och en skall ha något gott att gömma och begrunda i vårt

hjärta och att det ska finnas något väsentligt som vi kan dela med varandra när vi möts.

Tillbakablick på dagen, är en god och användbar övning. Den viktigaste frukten är som sagt påminnelsen att ”Gud inte är långt borta från någon enda av oss”.

Jag tror att Teofil i brödbutiken visste det.

Guds frid
Liselotte J Andersson

Bokloppis på Generalkapitlet

I samband med sommarens Generalkapitel vill vi ge varandra möjligheten att förnya boksamlingen där hemma, samtidigt som man bidrar till EKIBS verksamhet. Har du möjlighet, ta då med dig en trave böcker som vi samlar in i inledningen av mötet. Böckerna prissätts och finns till försäljning från och med fredagen.

Monastero di Bose 1-7 oktober 2019

Vi kan fortfarande erbjuda några platser i Bose i oktober. Så här skriver Jonas Eveborn om den stundande resan:

Vid alpernas fot i norra Italien ligger klostret Bose som har blivit en ovärderlig förebild för Ekumeniska Kommuniteten i Bjärka-Säby. Kommuniteten i Bose utgörs av en klostergemenskap med både kvinnor och män med olika kyrkotillhörigheter. I Bose förenas det enkla och det sköna på ett förunderligt vis i den prestigelösa gemenskapen såväl som i arkitekturen och liturgin.

Med jämna mellanrum erbjuder Ekumeniska Kommuniteten i Bjärka-Säby gemensamma vistelser i Bose. Mitt i skördetiden hösten 2019 är det dags igen.

Den här gången har vi medvetet valt att förlägga vistelsen från tisdag eftermiddag till måndag morgon. Detta för att få vara med om en hel söndag i klostret. Förutom möjligheten att fira söndagens mässa får vi då också vara med om Completorium som i Bose enbart firas söndagskvällar.

Dagarna i Bose innehåller en kombination av gudstjänster, måltider och gemensamma vägledningar men också gott om tid för tystnad, läsning och promenader i den vidunderligt vackra naturen.

Vägledningarna leds av bröder och systrar i Bose samt av Ekumeniska Kommunitetens föreståndare, Jonas Eveborn som också är reseledare.

Vårt gemensamma program inleds tisdagen den 1 oktober kl 17 och avslutas måndag den 7 oktober kl. 9.

Varje deltagare bokar sina resor på det vis man tycker passar bäst.

För den som reser med tåg är slutdestinationen i Italien Santhia, en station som ligger på linjen mellan Milano och Turin där det går tåg varje timme. Tågbiljett köper man i biljettautomat. OBSERVERA att tåget från Milano till Santhia körs av bolaget TRINITALIA och att biljetterna behöver köpas just ur deras automater. Om man reser via Basel behöver man vara observant på det finns två stationer men bara några minuters mellanrum Basel ??? och Basel ??? att rekommendera vid tågresa är ett interrailkort med fem resdagar inom en månad (3 343 kr). Allt fler resebyråer erbjuder tågresor i Europa. Två beprövade alternativ är att boka via Interrails svenska kundservice på telefonnummer: 0771 757570 eller via Centralens resebutik i Kalmar som är specialiserade på tågresor. Deras hemsida finner ni på adressen: www.resebutik.se

För den som reser med flyg är det enklast att välja någon av Milanos flygplatser, och från Milanos Centralstation ta tåg till Santhia.

Från Santhia beställer vi taxi eller buss. En resa som tar ca 20 min. Meddela era ankomsttider till Santhia till mig på adress preses@ekibs.se så samordnar vi transporten därifrån i ett senare skede.

Specialkost

Meddela era eventuella behov av specialkost i samband med anmälan. Klosterköket gör sitt bästa för att tillmötesgå våra behov vid lunch och middag. Den italienska frukosten är av tradition enkel. I Bose serveras kaffe och thé med bröd och marmelad till självservering. Brödet är inte glutenfritt.

I frukostmatsalen finns ett kylskåp som står till gästernas förfogande. Möjligheterna att handla mat i närheten av klostret är begränsade så det kan vara en god idé att ta med något hemifrån eller handla längs vägen för den som behöver komplettera frukosten.

Lakan & handdukar

Vi uppmanar alltid deltagarna i våra grupper att, om möjligt, ta med sängkläder och handduk. Vi vet att det är mycket uppskattat när vi avlastar bröderna och systerarna med det arbetet.

Pris

I Bose praktiseras *monastisk gästfrihet*. Det betyder att varje pilgrim och gäst är välkommen att ge en anonym gåva till klostret utifrån sina förutsättningar. Det rekommenderade priset för att täcka kostnaderna är 60€/dygn och gäst som betalas kontant i en gävobox. Om någon behöver ett kvitto för logikostnaderna är det möjligt att få.

Klostret har också en butik med böcker, hantverk, keramik och specerier från de egna odlingarna.

Utöver kostnaden för uppehållet i klostret utgår en deltagaravgift på 850 kr som betalas till Ekumeniska Kommuniteten på PLUSgiro 530838-2.

Vid betalning från utlandet gör du överföringen i SEK och använder dessa uppgifter: IBAN: SE6295000099601805308382, Swift/Bic: NDEASESS Vår bank är Nordea.

Anmälan bekräftas då deltagaravgiften är betald.

Betalningen skall vara Ekumeniska Kommuniteten i Bjärka-Säby till handa senast 1 augusti. Därefter erbjuder vi personer som står på kölista de platser som inte är bekräftade.

Har du frågor eller funderingar är du varmt välkommen att höra av dig till Jonas Eveborn på telefon 0730208753 eller preses@ekibs.se

Praktisk information som ni finner under rubriken Kontakt på hemsidan www.ekumeniskakommuniteten.se kan vara bra att ha tillgång till, för egen del eller att dela med andra är:

Ekumeniska Kommuniteten i Bjärka-Säby

Postadress:

Nya Slottet Bjärka-Säby

S-589 64 Sturefors

Tel +46 (0)13-44025

MÅNADSBREV TILL EKUMENISKA KOMMUNITETEN I BJÄRKA-SÄBY

Org.nr. 802447-5645

Bankgiro: 461-0713

Plusgiro: 530838-2

SWISH:1231223197

För information om autogirogåvor
till komuniteten maila: anmalan@ekibs.se

De av EKIBS medlemmar som inte kan närvara vid Generalkapitlets festmessa i Vist kyrka söndagen den 11 aug kl. 8.30 bekräftar sina löften skriftligen till preses@ekibs.se eller via brev till adressen:

Jonas Eveborn
Nya Slottet Bjärka-Säby
S-589 64 Sturefors

Använd formuleringen:

Bekräftelse av löfte till Ekumeniska Komuniteten i Bjärka-Säby

I förtröstan på Guds barmhärtighet och syskonens stöd vill jag förbli trogen denna gemenskap, genom att för ytterligare ett år bekräfta mitt löfte att söka leva i Kristi efterföljd i enlighet med komunitetens regel.

Dag Månad År

Namn